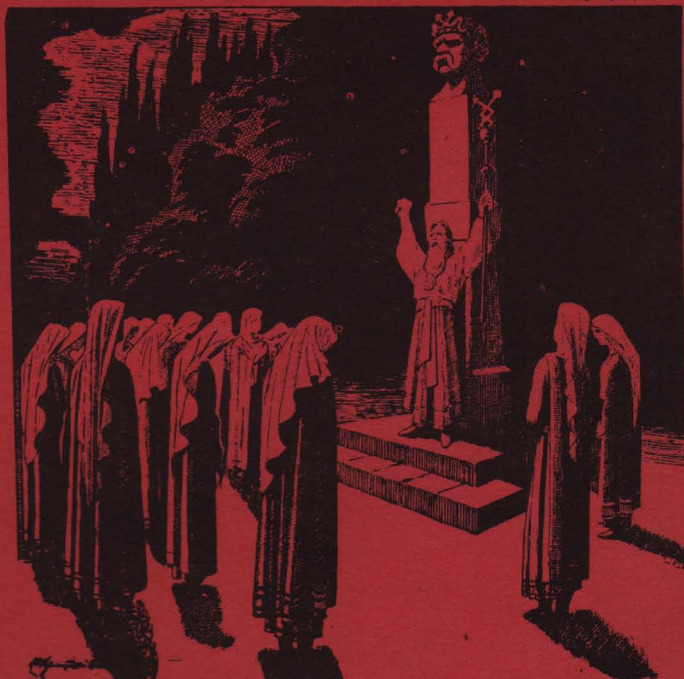

АНТІН ЛОТОЦЬКИЙ

ХРЕСТ над ДНІПРОМ

Історичне оповідання про прийняття віри
Христової на Україні.

Ілюстрації Юліана Крайківського.

* ДІТОЧА БІБЛІОТЕКА *
КНИЖЕЧКА: 216. (І60)

АНТІН ЛОТОЦЬКИЙ

ХРЕСТ над ДНІПРОМ

Історичне оповідання про прийняття віри
Христової на Україні.

Ілюстрації Юліана Крайківського.

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО "ГОВЕРЛЯ"
НЬЮ-ЙОРК ЗДА

1962

diasporiana.org.ua

1. КНЯЗЬ-ПЕРЕМОЖЕЦЬ.

Зо славою переможця повертався князь Володимир Святославич знад Волги, із походу на камських болгар¹). Легкими чайками неслися княжі судна Дніпром, білу піну збивали могутні удари весел на його хвилях, грімко неслась боева пісня плесом ріки.

В Києві — стольному городі — рух і метушня велика. Лунають веселі й радісні оклики.

— Наші, наші вертаються! — гомонить вулицями.

Чоловіки, жінки, молодь, дівчата, дітвора — всі вибігають на вулиці й облягають обабіч дорогу від Боричевого уїзду аж до княжого терему. І здовж несуться оклики:

— Вже причалюють! Вже причалили!

А незабаром:

— Вже дружина уставилася, вже рушає!

І справді похід рушив уже. Попереду князь Володимир у золотистому варязькому шоломі, в цвітистій луді²), легко накинений на рамена, а під нею лискучий панцир, положений на синю свиту; ча ногах зелені сапоги³). Сидить князь Володимир на гарному білому коні; в руці у нього скипетр, жирований самоцвітами, а при боці довгий

LIBRIS

Walter B.
Weyers, bes. Kunst

© Koenig

варязький меч. Гордо та сміливо споглядають сиві очі князя; відбивається в них радість і вдовілля; довгий, білявий вус звисає на долину.

Біля князя їдуть його найблищі старшини: дядько Добрина, тисяцький та Вульфаст, що його кияни звали „Вовчим хвостом“, який торік переміг Радимичів. Іде біля князя теж старий воєвода Свенельд та інші.

А за ним, рівною твердою ногою, йдуть полки. Зараз за київським полком ведуть колодників⁴). За колодниками їдуть скрипучі теліги⁵) зо здобиччю. А за ними знову полки: новгородський, деревлянський, червенський, дреговицький, полоцький, сіверський, волинський і тиверський.

Вже князь зо свитою на Боричевому уїзді, вже наближається до воріт. Воротар відчинив ворота та заграли сурми, а зібраний наряд кличе:

— Слава, слава, слава князеві Володимирові, слава, слава!

Матері й батьки підхоплюють малих дітей на руки й показують їм та говорять:

— Гляди, цей на білому коні попереду — то наш князь Володимир!

А князь уже наближається до терему на горі.

Перед княжим теремом стоять: княгиня Рогніда із чотиролітнім синком Мстиславом, княгиня Евтимія, грекиня з роду, вдовиця по князеві Ярополку з сином Святополком й інші княгині з їх жіночим почотом і дворецький із гриднями⁶) та отроки⁷).

І тут стали кликати всі:

— Слава князеві Володимирові, слава, слава!

Князь зсів з коня та повагом подався в терем. За ним подалися туди й жінки та дворецький. Тисяцькі повели своїх дружинників у Київ на спочинок.

Князь Володимир при допомозі отрока скинув зо себе зброю й переодягся в легкий домашній одяг та пішов у терем, щоб повітатися з домашніми.

По обіді покликав до себе дворецького та випитувався в нього, що зайшло нового в палаті, що склалося в Києві за час його неприяви.

— Ніщо, ласкавий княже! — відповів дворецький Збислав — тільки багато тяж⁸⁾ жде на твій суд.

— Завтра буде суд. Вже на рано покличеш тяжебних із видоками⁹⁾ та послухами¹⁰⁾.

І подався князь Володимир у кімнати княгині Марії, болгарки родом. Тут застав і княгиню Евтимію.

Обидві вони були християнки грецького обряду то й дружили з собою. Коли князь увійшов, сиділи обидві на лаві, застеленій дорогим грецьким килимом та розмовляли з собою. На долівці, теж застеленій килимом, гралися діти: Борис — син княгині Марії й Вишеслав та Святослав — сини княгині Розалії, чешки родом.

Заки князь Володимир увійшов, почув голос Бориса:

— Я проситиму Бога в молитвах, щоб батько наш став християнином і завів християнську віру в усій державі!

Князь Володимир дуже любив малого, п'ятилітнього Бориса й ті слова хлопяти, сказані рішуче, вразили його. Він подумав:

— Цей малий немов висказує мої думки, немов знає, що я вже від року думаю над тим, що наша словянська віра не підходить моїм змаганням...

І ввійшов у кімнату. Обидві княгині й діти підвелися, щоб повітати його.

— Вітай нам, переможче болгар! — сказала княгиня Евтимія.

— Вітай, княю бохмичів!¹¹⁾ — сказала княгиня Марія.

— Вітай нам, отче! — привітали князя діти.

— Вітайте мені всі! — сказав князь Володимир і додав, звертаючись до княгині Марії:

— Мир матимемо з камськими болгарами.

— Чи велику данину платитимуть болгари? — спитала княгиня Евтимія.

— Ні, не платитимуть нам данин — сказав Володимир. — Я хотів іти на їх столицю та змусити їх, щоб платили мені данину, однак дядько Добриня вставився за болгарами. Він казав:

— Я оглядав колодників і всі вони в чоботах, цим не платити нам данини. Поїдемо шукати лапотників¹²⁾, щоб платили данину. Болгари схочуть визволитися скоро від плачення данини, а війна химерлива: раз дає перемогу одним, інший раз другим. Найкраще вийти з ними в торговельні зносини то більше буде нам з цього користи, як із данини.

А дядько Добриня розумний муж і завжди добре порадить. — Отже я його послухав й замирився із каганом камських болгар. Ми підписали вічний мир із болгарами.

„Тоді не буде між нами мира“ — сказано в умові — „як камінь лічне плавати, а хміль буде тонути. Наші гості мають повну свободу в державі камського кагана, а їх у моїй. Маємо собі й дружинами помагати у війнах“.

Поговоривши ще з обидвома княгинями та з дітьми, перейшов князь Володимир у терем княгині Рогніди, а від неї до інших княгинь. Всюди теж отроки приносили багаті дари княгиням і їх дітям.

І всюди на княжому дворі царила велика радість і втіха. Радість і втіха панували теж у всьому Києві. Найбільше раділо київське купецтво, що князь заключив таку корисну для них умову з багатою камською Болгарією. Вони стали готовити вже всякі товари до вивозу над Волгу й Каму.

Незабаром уже прибули теж і болгарські гості відтіля. Зайшли вони й на княжий двір. Князь Володимир не щадив грошей і закупив багато всякого товару для себе, для княгинь і для всього двору свогого.

З одним із купців, якого знав уже здавна, створився князь про віру та виявив йому свій намір покинути поганську віру та прийняти віру в одного Бога.

— Бо мені так каже мій розум — говорив князь — що мусить бути один Бог, який сотворив увесь цей світ і нас людей. Але є більше вір в одного Бога — отже не можу рішитися: яку мені вибрати?

На те відповів старий болгарин:

— Княже ласкавий! Я міг би й повинен би радити тобі прийняти нашу віру, бо для мене моя віра найкраща. Але ти певно схочеш, щоб я тебе переконав — що наша віра найкраща й самотою правдива?! Але я купець, розуміюся добре на купецьких справах, а на правдах віри краще від ме-

не розуміються наші духовники, глибоко вчені в законах віри. Вони моглиб тобі як слід зясувати: чому наша магометанська віра краща від інших. Таксамо в інших вірах: грецькій, німецькій і мойсеевій — є мужі свідущі основ правд своїх вір. Коли згодишся на це, то я скрізь де приїду, заявлю, що ти хочеш прийняти нову віру. Отже нехай володарі цих країн пришлють своїх учених мужів, щоб захвалили тобі кожний свою віру.

— Згода! — сказав князь Володимир — буду тобі за це дуже вдячний.

— Коли так — сказав купець — то дозволиш, що я насамперед сповіщу про це нашого кагана

— Хай буде так! — погодився на це князь Володимир.

---

2. КНЯЗЬ ВОЛОДИМИР ПІЗНАЄ РІЗНІ ВІРИ.

Недовго ждав князь Володимир на приїзд учених у вірі мужів різних народів.

Перші прибули болгари знад Ками вже весною 986 року.

Болгарські вчені мужі сказали:

— Княже Володимире, хоч ти князь мудрий і розумний та не знаєш закона, бо ваша віра блудна. Вірите в ідолів¹³⁾, що самі їх робите й не маєте списаних наук віри. І ми колись були такої беззаконної віри, але як пізнали віру в одного Аллаха, пізнали науку його пророка Магомета¹⁴⁾ то покинули нашу стару, блудну віру.

І спитався князь Володимир:

— Якаж ваша віра?

На це відповів провідник посольства:

— Ми віруємо в одного Аллаха, всемогучого володаря всього світа, який є твором його волі. Аллах зіслав між людей пророка Магомета, щоб він навчав людей: як треба служити й поклонятися Аллахові.

— Якаж наука вашого пророка і як він каже служити вашому Богові?

— Наш пророк учить — сказав на це провідник — що Бог уже згори призначив кожному його долю. Хто на цьому світі багатий — той на тому

світі буде теж багатий; хто на цьому був нуждарем — той і на тому світі буде нуждарем; хто тут панує — той і там буде панувати, а раб і там рабом залишиться.

— Це дуже несправедливо! — завважив князь Володимир. Повинно бути так: хто чесно живе тут — там йому нагорода, а хто нечесно — там йому кара.

— А чи ти думаєш, княже, що багатство — це щастя, а нужда нещастя? Ні, княже, щастя в тому, щоб чесно жити й вірно та широко служити Аллахові та виповняти його закони. Вже тут на землі, княже, часто великий багатир чується нещасливий, а нуждар чується щасливий уже на віки.

Потім говорив йому про всякі приписи, як має жити вірний магометанин і багато іншо о. Згадав також, що Магомет заборонює їсти свинину та пити вино.

— Через те одно, важко буде нам прийняти ваш закон, бо „Руси веселіє — пити есть“... Не можемо без цього жити... — І закінчив:

— Якби воно не було — то я мушу нарадитися з моїми мужами, бо цеж не тільки я, але й увесь мій нарід має змінити віру.

І відправив послів у їх землю, обдарувавши щедро всіх на прощання.

Другі з'явилися на княжому дворі духовники з Німеччини, як послі римського папи.

Вони сказали князеві:

— Славний і могутній княже! Вістка про те, що ти хочеш змінити вашу блудну віру на правдиву віру в одного Бога, дійшла аж до Риму, до

святішого Вітця, папи римського, що поставлений Богом на те, щоб ширити на землі Царство Боже. І святіший отець присилає нас до тебе й переказує нашими устами: „Земля твоїа така, як і наша земля, але віра ваша — не така, як наша. Наша віра — це світло! Ми поклоняємося Богу живому, що сотворив землю і небо, сонце, місяць та зорі й усяке живе сотворіння. А ваші боги — ідоли, зроблені вашими руками. Вони не всилі ніщо сотворити“.

І пригадав собі зараз князь Володимир, що подібно говорив йому варяг Теодор, який погіб тому три роки з рук розюшених киян, бо не хотів дати сина на жертву Перунові.

І задумався князь, а по хвилині спитався:

— А якіж є ваші заповіді?

А папські послы відповіли:

— Чесно жити, вірно Богу служити, а щоб легше поборювати спокуси — постити скільки можна. А як хто не чи їсть, то все на славу Бжжу. Так навчає наш великий учитель св. Павло.

Згадка про піст не сподобалася князеві й він відповів папським послам так само як магометанам:

— Вертайтеся покищо в вашу землю, я ще й сам мушу надуматися та з моїми мужами нарадитися.

Тільки відійшли німці, а вже зявилися послы від Хозарів, що були вже тоді жидівської віри. Вони сказали:

— Великий княже! Ми чули, що приходили до тебе болгари-магомети, а ось тепер відійшли

Від тебе римські християни й одні та другі навчали тебе правд своєї віри. І ми раді, що ти не прийняв ні одної, ні другої віри, бо ми можемо представити тобі нашу правдиву віру. Наша віра найстарша з усіх і вона одиноко правдива. Вже перші люди Адам і Ева поклонялися в раї правдивому Богові, що сотворив їх і ввесь світ на свою подобу.

— Те саме говорили мені християни, а подібне теж і магометани! — завважив князь Володимир.

На те сказав хозарський равві¹⁵):

— Християни вірують у Того, що Його ми розпяли, а ми віруємо в одного Бога, що був Богом Авраама, Ісаака і Якова..

— Добре! — сказав на те Володимир — але скажіть мені, який ваш закон?

І сказали жиди:

— Нам наказав Бог через законодавця Мойсея: обряд обрізання, заборонив їсти свинину і заїчину та велів святкувати суботу.

На те завважив князь Володимир:

— І магометани казали мені, що їм не вільно їсти свинини.

— Магомет, їх пророк — сказав на те жидівський учений равві — багато взяв з нашої віри, а також із християнської.

— А де навчав ваш законодавець Мойсей і де ваша земля, чи в Хозарії?

— Ні, — відповів равві — наш пророк Мойсей вивів нас був із єгипетської неволі, щоб здобути нам вільну вітчизну Ханаан, де жили давніше наші праотці: Авраам, Ісаак і Яків. За гріхи наші

ми блукалися сорок літ по пустині. Там і помер Мойсей, а Ханаан здобув нам Ісус-Навин. І там було наше царство й там жили наші царі в столиці Єрусалимі. Та загнівався Бог на батьків наших за гріхи їх і розсіяв наш нарід по чужих краях, а нашу землю здобули римляни.

На те, заявив князь Володимир:

— То як ви інших навчаєте, коли самі відкинені Богом і розсіяні по чужих землях? Колиб Бог любив вас і закон ваш — то не булиб ви розсіяні по чужих землях. Чи хочете, щоб і нас стрінуло те саме?!

І жиди відійшли з нічим.

Останній з'явився в князя Володимира Андронікос, грецький філософ і сказав:

— Великий і мудрий княже! Я чув, що до тебе приходили болгари й намовляли тебе прийняти їх віру. Але знай, що їх віра опоганює небо й землю й вони прокляті найбільше з усіх людей, вони грішні, як ті в Содомі й Гоморі.

— Щож це таке Содома й Гомора? — спитався князь Володимир.

— Содома й Гомора це були два міста. В цих містах люди дуже грішили. І Бог спустив на них горюче каміння та затопив їх водою. І цих болгар же така сама доля, коли Бог прийде судити людей і покарати всіх, що важко грішать.

— Чув я також, що приходили до тебе княже, християни з Риму захвалювати свою віру. Їх віра мало чим різниться від нашої. Вони вживають до Служби Божої оприсків, або, як вони кажуть оплатків, а Господь наш, Ісус Христос, не передав

їх, тільки велів хлібом служити і так переказав апостолам. Він узяв у руки хліб і сказав: „Це тіло моє, ломлене за вас“. Таксамо, узявши чашу з вином, сказав: „Це кров моя Нового Завіту“! А римські християни того не творять.

Князь Володимир знав уже дещо про християнську віру, бо ще в дитячих роках слухав наук своєї бабуні, княгині Ольги та й на дворі його було вже чимало християн, головнож дружинників-варягів, однак на різницях між обома християнськими обрядами ще не розумівся, бо вони його й не цікавили. Тому звернув мову на інше. Він сказав:

— Приходили до мене жиди й казали: німці та греки вірують в Того, що ми Його розпяли.

А грек відповів:

— Дійсно, ми віруємо в Того, що Його розпяли жиди, але таке вже заповіли пророки. Одні заповідали, що Бог народиться, щоб спасти світ від первородного гріха, а інші, що його розінуть на хресті і похоронять, а Він третього дня воскресне й вознесеться на небо. Жиди всіх цих пророків убивали або проганяли. Колиж це все сповнилося: Господь Ісус Христос зійшов на землю, прийняв розпяття, третього дня по смерті воскрес і сорокового дня вознісся в небо — жиди таки не вірували в Нього. І ждав Господь ще сорок літ, щоб жиди покаялися. Однак вони не покаялися. Тоді Бог зіслав на них римлян. Ті збурили жидівські міста, а їх самих розігнали по всьому світі. І жиди тепер живуть рабами по всім світі.

— Так і жиди говорили мені, що Бог за гріхи прогнав їх із Єрусалиму, а Єрусалим віддав римлянам. Але скажи мені ще: чого саме Христос зійшов на землю і такі великі муки прийняв?

— Коли радий будеш слухати, то скажу тобі від початку, чого Ісус Христос зійшов із неба на землю та стільки мук протерпів. А князь Володимир відповів на це:

— Дуже радо послухаю твоїх слів. Одначе тепер уже лізна пора. Я маю ще відбуту суд і поладнати різні державні справи, тож запрошую тебе на спільну вечерю зо мною й ти при вечері розкажеш мені про це.

І філософ поклонився князеві та подався в кімнату, що її князь призначив для нього.

Коли Андронікос найшовся в своїй кімнатці, добув зі свого клунка книги, читав їх та став собі укладати: що й як говоритиме князеві. Опісля добув теж килимець, що на ньому був змальований Страшний Суд. Довго приглядався йому й даліше укладав собі в думці, як пояснити має князеві цей образ.

Надійшов вечір і отрок покликав Андронікоса до князя на вечерю. Філософ узяв під паху килим і подався в княжу їдальню.

— Сідай, учений греку, напроти мене та гостися й говори, що треба! — сказав князь Володимир ласкаво.

Філософ усів напроти князя. Отроки налили в чаші грецького вина та заставили стіл м'ясинами.

Випили по чаші вина і взялися до їди, а отроки тимчасом наповнили порожні чаші вином.

Попоївши — почав Андронікос вияснювати християнську віру на основі Святого Письма. Почав від сотворення світа. Говорив про щасливе життя в раю Адама й Еви; про їх гріх і про те, як Бог покарав їх за те прогнанням з раю, однак обіцяв, що зішле Спасителя, який спасе їх і нащадків від первородного гріха. Відтак говорив про життя Ісуса Христа та закінчив тим, що при кінці світа зійде Христос удруге з неба й тоді відбудеться Страшний Суд.

І тут розвинув грек свій килим та сказав:

— Ось на цьому образі маєш намальований Страшний Суд!

І став пояснювати князеві:

— Ось тут, по правиці Найвищого Судді, Господа Ісуса Христа, бачиш, княже, праведників. Гляди, які вони веселі та щасливі — бо вони йдуть у рай.

— А тут — по Його лівиці — сумні, понурі, грішники. Вони йдуть у пекло на вічні муки.

Князь Володимир оглядав образ, зідхнув та сказав:

— Добре цим по правиці, горе тим по лівиці!

А грек говорив даліше:

— Коли хочеш, княже, стати на Страшний Суд з праведниками по правиці — то охрестися!

Князь Володимир уже в душі рішився стати християнином, але не бажав іще виявляти своєї

думки грекови. Вважав, що ще завчасно виявляти свою прихильність до нової віри. Тому відповів:

— Пожду ще трохи, бо мушу ще нарадитися з моїми мужами.

А вченого грека задержав ще кілька днів на свому дворі і багато випитувався в нього не тільки про релігійні, але й про державні справи.

Андронікос оповідав князеві багато про перших грецьких законодателів: Лікурга і Сольона, про великих мудрців: Сократа, Плятона й Арістотеля та пояснював їх науки. Відтак вияснював зацікавленому князеві всякі державно-політичні питання, а найбільше говорив про справедливе судження справ, згадуючи про збірник законів, що їх велів списати грецький цісар Юстиніян і радив князеві з тими законами познайомитися, бо це для нього, як володаря, дуже придасться.

По виїзді філософа князь Володимир довго передумував усе те, що почув від Андронікоса і це скріпило його в повзятому намірі, щоб покинути стару словянську, ідолопоклонну віру, а прийняти віру в одного і правдивого Бога.

---

3. ВОЛОДИМИРОВІ ПОСЛИ ЙДУТЬ ПІЗНАВАТИ РІЗНІ ВІРИ.

Роздумував князь Володимир над тим усім, що почув від представників трьох вір: християнської, жидівської й магометанської. Не міг тільки зрозуміти одного: чому є дві християнські віри? Став отже допитуватися про це в своїх дружинників-християн.

На те сказав йому варяг Верінґер:

— Нема двох християнських вір, княже! Віра є одна — є тільки два християнські обряди.

— Але чому є два обряди, чому не один? — питався князь. — Чому не один обряд — коли віра одна?

На це відповів варяг:

— Це, княже, міг би тобі вияснити тільки християнський священник, бо я не вчений у тім ділі.

Князь Володимир задумався.

— Коли так, то я знаю, хто зясує мені це. Піду до церкви св. Іллі, до старенького священника Григорія, що часто, коли я був ще малий, заходив до моєї бабуні, княгині Ольги.

І одного вечора подався князь до хатини духовника Григорія, що стояла біля церкви. Кликати старенького священника не хотів у свій терем, бо

це звернулоб увагу жерців, неприхильних християнам.

Священник Григорій сидів у своїй кімнаті та вчив свого внука й ще одного хлопця словянської грамоти.

Коли дочка сповістила батька, що прийшов князь Володимир і хоче з ним говорити, він перервав науку та вийшов напроти князя. Поклонився князеві низенько.

А князь відразу:

— Хочу поговорити з тобою про важні справи. Міг я тебе попросити до себе, але не хотів трудити твоїх старих ніг.

— Низенька й бідна моя хатина та прошу ласкавий княже в середину.

І ввійшли обидва в священникову кімнату. Сів князь біля стола, а напроти нього й господар.

На столі лежала відчинена книга. Князь Володимир узяв книгу в руки, оглядав її, листкував. Була вона писана гарним уставом, прикрашена образками гарно розмальовними золотом, сріблом і киноваром¹⁶⁾.

— Якою мовою писана ця книга? — спитався князь, що знав уже, що є різні письма, якими можна передавати й закріплювати людські думки, але сам не вмів іще ні читати, ні писати.

— Словянською — відповів священник Григорій — а письмо придумали тому більше як сто літ два вчені греки з Солуня¹⁷⁾ Кирило і Методій¹⁸⁾, два відні брати. Вони, хоч греки родом, знали словянську мову й придумали письмо та перекла-

ли на словянську мову святі книги із грецької мови. Вони голосили слов'янською мовою Христову науку на Моравії¹⁹⁾.

— А прочитай мені щось із тієї книги, чи я зрозумію, — просив князь Володимир.

І священник став читати, а князь слухав уважно.

— Усе розумію! — тішився князь Володимир, коли священник скінчив читати.

— Ось бачиш, ласкавий княже, як розумно зробили св. Кирило й Методій, що переклали святі книги на зрозумілу всім слов'янам мову. А знай, що за те виступили проти них німецькі священники. Вони казали, що тільки в трьох мовах можна відправляти богослуження: в єврейській, грецькій та латинській. І обидва святі брати мусли йти аж до Риму й римський папа Миколай I. одобрив та поблагословив їх діло. Так повстав ще обряд християнської церкви: слов'янський, споріднений із грецьким.

— О, саме того я й загостив до тебе, щоб довідатися, чи віра й обряд усю одно?

— Ні, княже ласкавий, віра є тільки одна. Ми всі християни віруємо в одного Бога й усі признаємо видимим головою Церкви Христової святішого Вітця в Римі. Обрядів є кілька. Обряди витворилися з часом. Вже сливе в початках Церкви витворилися два: римський і грецький, а пізніше й інші. Різні обряди це так, як різні квіти в квітнику. Як нам, людям, різні квіти милі, так теж Всевишньому Богу милі різні обряди, аби лиш віра

була одна! — говорив із захватом старий священник.

— А для нас, русичів, як ти думаєш: котрий обряд найкращий та найвідповідніший? — спитався князь.

Зчудувався священник Григорій почувши таке питання з уст князя-поганина.

— Чому це цікавить тебе, князю? — спитався священник.

Тоді князь Володимир виявив йому свій намір покинути поганську віру й ураз з усім народом прийняти іншу кращу та правдивішу. І оповів йому про те, що в нього були вже послі різних вір і що вони говорили про свої та про чужі їм віри.

У священника з радости аж лице засіяло ясністю.

— О, княже ласкавий і мудрий, велика твоя буде заслуга перед Богом, коли поведеш увесь твій нарід на шлях спасення. А буде це тоді, коли приймеш, ураз із усім народом, єдино правдиву християнську віру. А щодо обрядів, то як я сказав уже, всі обряди добрі й милі Господу Богу. А що до цього, котрий обряд найвідповідніший для нашого народу, то я думаю, що найвідповідніший цей, котрий буде найбільше зрозумілий нашому народові — словянський.

— І я теж так думаю тепер! — відповів князь Володимир — але всеж таки мушу ще порадитися з моїми мужами й почути їх думку.

— І добре зробиш, княже! — признав священник — бо краще, коли ти не накидуватимеш

народові, а нарід сам добровільно вибере собі його.

По цих словах князь Володимир розпрощався зо священником і подався у свій терем.

А на другий день скликав раду бояр і старшин міських.

Коли всі вже зійшлися, засів князь Володимир на княжому стільці та промовив до зібраних:

— Славні бояри та старшини городські! У дуже важній справі скликав я вас тут сьогодні. Ви знаєте, що відколи я вступив на київський престіл, невпинно старався я поширити межі нашої держави та збільшити її силу. І повелося це мені! — Сильна й могутня вже наша держава. Добрі сусіди шанують нас, а вороги бояться, бо знають, що мечі наші гострі, луки нап'яті. Знають вони добре, що ми в силі в кожній годині не тільки відперти їх напад, та ще й покарати. Але признаюся вам, що трівожить мене якась дивна непевність. Я бачу, що всі ці племена, що я їх злучив в одну державу, хоч і словянські — не почуваються ще одним народом. А без того держава не буде сильна, бо нищити її будуть племінні усобиці. Треба нам чогось, що злучилоб усі ці племена в один нарід. Я думав над тим і прийшов до переконання, що зробити це може тільки одна спільна віра. Словянська ж наша віра за слаба до цього та й не одна вона. Слыве кожне племя іншим богам поклоняється й кожне інакше почитає їх. Нам треба віри сильної та високої, яка всіх нас лучилаб в одно. Ми бачимо, що німці, хоч теж з різних племен складаються, зєдинені спільною вірою, вважаються вже одним

народом. Бачимо це й у греків. І нам треба пошукати такої віри, що далаб нам силу та помогла вивторити з поодиноких споріднених племен один нарід. Скажу вам, що вже приходили до мене болгари, німці, жиди та греки, хвалили свої віри, та намовляли, щоб їх віру прийняти. Я сам не хочу рішатися: яку віру прийняти. Тому хочу назаперед почути вашу думку.

На це Добриня, дядько князя Володимира й його кормилець³⁰⁾ що саме прибуб із Новгородда, сказав:

— Може воно й правда, княже, що нам треба однієї віри, що злучилаб усі наші племена в один нарід — але вибрати найкращу тут на місці важко! Ніхто не ганить свого, тільки хвалить. Коли ж хочеш добре пізнати — то треба приглянутися цим вірам там, де вони панують. Маєш у себе мужів розумних і досвідних, пішли їх у чужі країни, нехай вони там на місці приглядаються різним вірам, а вернувшись назад — скажуть нам, що бачили, що чули. Тоді виберемо цю віру, яка буде нам по душі.

Сподобалася Добринина рада князеві Володимирові й він сказав:

— Добре, я годжуся з тією думкою! То ж виберіть зпоміж себе десять мужів. Нехай вони йдуть у чужі країни та прислухаються й приглянуться різним вірам.

І вибрали бояри й мужі городські десять досвідних мужів, що знали різні мови, а між ними й князевого дядька Добриню, якого вибрали іменували своїм провідником.

І вже за кілька днів рушили посли в дорогу.

Князь Володимир сказав їм:

— Ідїть насамперед до камських болгар, бо вони перші були в мене.

І посли подалися насамперед туди.

Не сподобалася послам ні віра, ні богослужба камських болгар і вони вернулися в Київ та сказали князеві:

— Не для нас ця віра! В нас у хліві чистіше, як у них в святині, та богослужба їх не гарна!

На це заявив князь Володимир:

— Коли так, то йдїть тепер у Німеччину та пригляньтесь їх богослужбі, а відсіля подайтесь в Грецію. До жидів не посылаю вас, бо тієї віри не хочу. Не бажаю щоб Бог і нас карав так, як їх. Коли вернетесь з Греції, скличу знову раду бояр і старшин і ви скажете їм, що бачили та чули.

І подалися посли насамперед у Німеччину. Там приглядалися богослуженню в їх церквах, а з Німеччини поплили Дунаєм у Грецію.

Добриня зголосився зараз до грецьких царів Василя й Константина на послухання. Цар Василь довідався вже наперед, що з посольством прибув дядько князя Володимира, тож тепер прийняв Добриню з великими почестями.

— Що вас привело в наш Царгород? — спитався він ласкаво Добрині.

Добриня став йому оповідати про все: як то князь Володимир прийшов на думку, що стара віра русичів недобра та що треба прийняти кращу віру й за порадою княжої ради вислав князь по-

сольство під його проводом, щоб приглянулося різним вірам.

— От того ми прибули й у твою столицю, великий і славний царю, щоб приглянутися вашій вірі й богослужбі вашій.

Цар дуже зрадив, почувши таку вістку.

— Дуже мудро робить князь ваш, що задумав покинути поганську віру. Одинока правдива віра, це віра Христова! І дуже радий буду, коли вам сподобається тая віра в нашому обряді й нашої церковна відправа. Тимчасом будьте моїми любими гістьми! — сказав цар і запросив посольство на обід.

І таки цього дня післав письмо царгородському патріярхові:

„Прийшли руські послі від київського князя — писав цар у тому письмі — і хочуть пізнати нашу віру. Прибери церкву св. Софії²¹⁾ та крилос²²⁾ і сам зодягнися в найсвітліші ризи, щоб русичі бачили славу Бога нашого...“

І на другий день, хоча то не було свято, велів патріярх²³⁾ прибрати церкву й зібрати хор, як на найбільший празник, а відтак післав до царя письмо такого змісту:

„Все готове, нехай приходять руські послі в церкву!“

— Підемо! — сказав цар до Добрині. — Побачите велич Бога християнського та красу обряду нашого. Будемо дуже раді, як вам подобається наш обряд!

І зібрав Добриня послів та подався з ними в церкву св. Софії.

Тут примістили їх у догідному місці, так, що могли оглядати всю велич і красу церкви та добре бачити й чути відправу та спів хору.

Вже сама величавість і краса церкви захопила їх. А як вийшов патріярх у світлих ризах, а біля нього єпископи, священники й діакони — не могли руські послы від них очей відірвати. Тілького блеску, тілької краси й величавости вони ще досі не бачили. Тут загремів хор. І понісся церквою могутній чудовий спів. Послы піднесли очі вгору й їм здавалося, що це співають ці святі й янголи, що зо стін споглядали на них зпоза хмар пахучого кадила.

— Тут справді, як у небі! Тут справді вітає правдивий і всемогучий Бог. Не хочемо іншої віри, тільки грецької! — пошіптували послы між собою.

Цар Василь бачив їх захват і дуже тим радів. І ще раз запросив їх на пир, обдарував щедро та сказав:

— Вертайтеся в землю вашу й у город ваш та скажіть вашому князеві, що ви бачили й чули.

---

4. ПОВОРОТ ПОСЛІВ.

І поплили послі з Царгороду вже просто в Київ.

Тільки прибули в Київ, зараз стазилися перед князем Володимиром.

— Ну й щож? — спитав їх князь. — Оповідайте, де ви були та що ви бачили й чули?!

І став говорити Добриня:

— Були ми так, як ти нам велів — насамперед у Німеччині, а потім у Царгороді. І кажемо тобі, княже, гарна відправа була в Німеччині, але як ми були на відправі в царгородській церкві, то нам здавалося, що ми в самому небі.

І стали послі один за одним оповідати князеві свої вражіння. І всі оповідали з таким захватом, що здавалося, начеб вони ще дотепер бачать і чують усю цю красу і величність релігійного торжества. Князь Володимир слухав їх уважно, а відтак сказав:

— Завтра скличу бояр і старшин, а ви перекажете їм щераз те все, що сказали сьогодні мені.

І зійшлися на другий день бояри та старшини, а князь Володимир промовив до них:

— Бояри й мужі городські! Оце повернулися вже послі, що ми їх вислали були приглянутися

іншим вірам. І я скликав вас сьогодні, щоб ви довідалися від них про все, що вони бачили й чули.

І сказали бояри і сказали старшини городські:

— Раді слухати, нехай послі говорять!

І виступив тисяцький Добриня та став говорити:

— Пресвітлий княже, бояри й ви мужі городські! Так, як ви поручили нам, ходили ми по різних землях та приглядалися вірам різних народів. Були ми в камських болгар. Приглядалися там: як вони поклоняються в своїй святині, стоячи без пояса. Поклонившись, болгарин сяде, глядить сюди й туди немов біснுவатий і нема в них радости, тільки смуток і сморід, великий. Негарний їх закон!

Були ми потім у Німеччині й бачили там, як вони в своїх церквах відправляють багато богослужень. Але краси не бачили ми в них ніякої. А накінець прибули в Грецію, до Царгороду. І грецькі царі повели нас у святиню, де вони служать своєму Богу. І доперва там ми пізнали красу обряду та велич і славу Бога християн. Ми не відаємо, чи ми були на небі, чи на землі: бо нема на землі такого виду, ні краси такої. І ми не всилі, ми не потрафимо цього висказати. Знаємо тільки те, що там Бог між людьми вітає й їх богослуження найкраще з богослужень усіх країн. І ми не можемо забути краси тієї. Всяка людина, коли покушає солодкого, не прийме похім гіркого, так воно й із нами. А ви робіть, як знаєте, як воля ваша...

Між боярами й городянами були теж такі, що бачили різні богослуження, бачили теж і грецьке. І вони признавали:

— Так, богослуження грецьке дуже гарне!

А один зо старих бояр завважив:

— Княже, колиб грецька віра була лиха, колиб була неправдива, то не прийнялаб була її твоя бабуня, велика княгиня Ольга, що була наймудріша з усіх людей.

Князь Володимир радів, що все йде так по його думці.

— Легко прийде мені завести в Києві християнство. А як Київ охреститься, то за ним скоро підуть всі інші города та села — думав Володимир.

Але своєї думки князь не висказував ще голосно.

Бачать бояри, що князь ніщо не говорить то стали говорити йому:

— Чим скоріше, княже, візьмешся за діло — тим легше прийметься воно, бо противники нової віри не матимуть часу підбурити нарід проти неї.

— Так, так, як найскоріше треба нам стати християнами! — говорили інші.

Аж тепер сказав князь:

— Коли всі ви згідні, то й я з вами! Тільки скажіть іще: де нам прийняти хрещення?

На це заявила рада:

— Не наша в тому голова, прийемо там хрещення, де буде твоя воля, де тобі буде любо!

На тому скінчилося. Князь Володимир попрощав радних-бояр і старійшин городських і вони розійшлися до своїх домів.

Мигом розійшлася вістка по всьому Києві, що князь Володимир із радістю бояр і старшин міських рішили кинути стару віру, а прийняти нову, християнську. Християнська віра не була в Києві новиною. Вже здавна було тут чимало християн обох обрядів, а більшість із них була грецького обряду. Алеж більшість Киян усе ще таки держалася старої віри, не так із переконання, як радше тому, що так вірили батьки, діди та прадіди.

Однак були ще в Києві завзяті погани. А перед між ними вели жерці. Найзавзятіше виступав проти християн Перунів жрець Боримир. Він то, тому чотири роки, підбуривав був нарід проти варяга Теодора, що, як християнин, не хотів дати свого сина Івана на жертву Перунові. І на заклик Боримира товпа збурила Теодорову садибу і він араз із сином погіб під розвалинами дому.

І тепер найзавзятіше виступав проти християн Боримир.

Він голосив скрізь:

— Люди, коли приймете християнську віру, наші боги важко покарають вас зате.

І на диво мало було між киянами таких, що притакували йому. І це його найбільше злостило.

І він кричав по вулицях:

— Перун²⁴⁾ кине громами на вас та спалить увесь Київ, бо стане йому до помочі Стрибог²⁵⁾ із унуками своїми, вітрами. Богиня Хмара не дасть дощу й буде посуха, Сварог²⁶⁾ спалить усе збіжа, а Морена²⁷⁾ нашле на город недуги й пошесть та вигубить усіх цих, що відречуться старих богів...

Але й ці страшні погрози не викликали вже в нікого тривоги. Люди говорили:

— Ось є в Києві вже чимало християн, та якось не карають їх наші старі боги!

— Не тільки, що не карають, але їм якось краще живеться ніж нам! — говорили деякі сміливіші, що їм Боримирові закдики та погрози не припадали до вподоби.

— Бо є між ними згода і любов! — говорили інші. Вони одні одним помагають у потребі й життя їх чисте та побожне — говорили ще інші. — Видно, що їх Бог помагає їм!

Тільки старі жінки потакували Боримирові та ходили гуртом за ним і теж кликали:

— Не кидайте старих богів, бо боги страшно покарають вас!

Аж одного дня справді зірвалася буря й били громи. І вдарив грім у Боримирів дім, який почав горіти.

Погани не хотіли рятувати Боримирового дому, бо казали: „Це Перунів вогонь — то гріх гасити його!“

Кинулися гасити вогонь християни і вгасили, бо на щастя не було вітру.

Тоді говорило багато цоган:

— Видно християнський Бог правдивий! Боримир грозив, що Перун спалить Київ, а тут грім ударив саме в його дім. Мабуть Бог християн хотів показати Боримирові, що його погрози пусті.

— І християни вгасили вогонь! Якби не вони, був би Боримир погорів до тла! — додавали інші.

Та Боримир не віддавався.

— Це за вас Перун мене покарав! — говорив він на оправдання своїх погроз.

І дальше виступав проти християн.

---

5. ХРЕЩЕННЯ КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА.

А князь Володимир роздумував даліше над тим: якби то прийняти християнську віру з Греції так, щоб через це не стати підвладним грецького царя. І радився дядька Добрині. А Добриня казав:

— Коли хочеш, щоб грецькі царі вважали тебе за рівного собі, то треба тобі поріднитися з ними. У царів Василя й Константина є сестра Гання. Отже засватай її...

— Ба, а як мені відмовлять — тоді я ще більшого сорому наберуся!

І задумався, а по хвилині вже весело сказав:

— Знаю вже, що зроблю: я їх змушу до цього!

— Як саме? — спитався Добриня.

— Піду на них війною!

— Похід, війна, це двосічний меч! — завважив на те Добриня.

— А вжеж! — притакнув князь Володимир, — але я не піду на сам Царгород, піду тільки на Корсунь²⁸). Обложу його та здобуду й тоді аж зажадаю царівни за жінку. Царі очевидно не схочуть віддати сестри за поганина, та я тоді заявлю їм, що радо охрещуся.

— Так, це добра думка! — признав Добриня.

І став князь Володимир готувитися до нового походу.

Весною 988 року рушив князь Володимир походом на Корсунь. Несподівано підплив із великим числом човнів під город і вислав до корсунян домагання:

— Піддайтеся, а ні — то збурю ваш город!

Але корсуняни не думали піддаватися. Вони зачинилися в городі й завзято боронилися.

Судна князя Володимира стояли в заливі на віддаль льоту стріли. Хоча і завзято боролися корсуняни, то чим даліше, тим важче приходилося їм. Князь Володимир висадив половину свого війська на сушу і в той спосіб обложив город від суші й від моря.

І знову переказав корсуньянам:

— Коли не піддасться, стоятиму тут хоча б і три роки!

— Ми не піддамося! — заявили корсуняни твердо.

Тепер став князь Володимир приготувляти військо до наступу. І велів сипати насип, щоб легше можна було дістатися на стіни города.

Та дивне диво діялося з тим насипом! Що за дня насиплять, то через ніч зникає й рано вже з насипу ні сліду.

— Тут якісь чари діються! — говорили Володимирові дружинники.

Аж одного дня завважили на агорі²⁹⁾ города Корсуня високий насип. Зараз донесли про це князеві Володимирові. Йому відразу стало ясно, відкіля взявся цей насип.

— Це напевно корсуняни ніччю забирають

землю з нашого насипу та зсипають її на своїй агорі — сказав князь до дядька Добрині.

— Інакше воно не може бути! — признав Добриня — бо відкіля взяли б у городі тільки землі?

А князь Володимир сказав:

— Треба поставити сторожу біля насипу на всю ніч.

Але й сторожа не встерегла, земля таки зникла.

— Тепер я вже й сам не розумію, як вони це роблять? — замітив князь Володимир.

Аж одного дня зголосився в князя молодий дружинник.

— Княже! — сказав він — я викрив тайну: як і кудю крадуть корсуняни землю з нашого насипу.

— Куди? — питає цікаво Володимир.

— Вони підкопали в одному місці городський мур і цим отвором носять землю з нашого насипу. В городі сипали цю землю в себе на агорі.

— Хитро придумали! — признав князь Володимир. — Але тепер поставимо сторожу саме невподалік цього підкопу. І треба вже мені почати рішучий наступ на город.

І став князь Володимир готувитися до наступу. Саме тоді принесли князеві Володимирові стрілу, що впала з Корсуня невподалік княжого намету. До стріли був причіплений платок, а на ньому написане щось грецьким письмом.

Князь велів покликати дружинника-варяга, що знав грецьку мову й умів читати грецьке письмо.

— Прочитай це! — сказав йому князь.

Він читав: „На схід від твого табору є кри- ниці, а з них тече рурами вода в город. Прокопай ці рури й не пусти в город води, а корсуняни піддадуться“. І підпис був під сподом: „Анастазіос“.

Князь дуже зрадив і промовив:

— Ах, це певно Настас, родич священника Григорія! Певно священник уже задалегідь повідомив його про ціль мого походу. І зараз велів князь копати землю, щоб відшукати водопроводи та перегяти їх.

Вкоротці дружинники докопалися до водопроводів і зараз відтяли корсунянам доплив води. Гірко стало корсунянам без води. Вони ще держалися кілька днів, а там і вислали посольство до князя Володимира.

— Піддаємося, пощади нас! — переказали посли.

І ввійшов князь Володимир із дружиною в город та зараз таки післав посла в Царгород до грецьких царів.

— Цей ваш славний город узяв я! Чую, що маєте сестру, ще дівчину. Дайте її мені за жінку. Коли ж не віддаєте її за мене, то піду й візьму ваш Царгород, так, як узяв Корсунь.

І стрівожилися царі Василь і Константин та дуже зажурилися.

— Лихо буде! — сказали. Цей київський варяг, син славного Завойовника, готовий справді виконати свою погрозу.

І по нараді вислали послів до князя Володи-мира в Корсунь, з таким пропозиціям:

— Не ялося христіянам віддавати дівчат за поган. Коли охрестишся, тоді віддамо за тебе сестру нашу. Тоді ти теж і царство небесне осягнеш і будеш однієї віри з нами. Коли ж не схочеш охреститися, не зможемо віддати сестри нашої за тебе!

На це сказав князь Володимир царським послам:

— Скажіть вашим царям від мене таке: — Я охрещуся, бо вже давніше пізнав закон ваш і сподобалися мені й віра ваша й богослужба ваша, бо про це говорили мені мужі мої, що їх післав був у Царгород.

Посли негайно поспішили назад у Царгород та переказали царям відповідь князя Володимира.

Обидва царі зраділи такою відповіддю.

— Тільки біда — сказав цар Константин — з нашою сестрою! Вона не схоче віддаватися за варварського князя, що його досі ще навіть на очі не бачила.

— Мусить погодитися! — відповів цар Василь, бо це для добра нашої держави. А що не бачила його, то це пусте — поїде й побачить!

І обидва царі стали намовляти свою сестру, царівну Ганну, щоб згодилася стати жінкою князя Володимира.

Царівна Ганна довго-довго опиралася тому предложенню братів, однак укінці таки послухала й піддалася їх намовам.

Тоді царі переказали князеві Володимирові:

— Охрестися вперше, а тоді пішлемо до тебе нашу сестру!

Але князь Володимир боявся, що грецькі царі можуть потім не додержати умови, бо знав добре хитрість грецьку й тому переказав:

— Пришліть священників зо сестрою, хай охрестять мене, а потім повінчають нас!

Побачили царі, що князь Володимир рішучий і стали говорити царівні Ганні:

— Нема ради, сестро, мусиш їхати в Корсунь!

А вона вдарила в плач:

— Не хочу, не поїду, це якась дика країна, десь на краю світа.

— Як не поїдеш — сказав їй на це цар Василь — то стягнеш на нас велике нещастя. Князь Володимир приїде і здобуде Царгород, тебе візьме силою вже не як жінку, але на рабину.

А цар Костантин додав:

— Не думай, сестро, що це дика країна. Наші купці їздять туди й оповідають, що це багата й гарна країна, а в їх столиці Києві є вже багато християн, що мають там церкву свою та священників.

А цар Василь став Ганні предкладати:

— І заслугу матимеш, сестро, перед Богом, що причинишся до охрещення такої могутньої держави й такого великого народу та що стільки нових вірних дістане християнська Церква. По вічні віки згадуватимуть тебе з вдякою всі покоління цього великого народу.

— І подумай над тим — докинув цар Костантин — що коли київський князь не охреститься

в нас, то звернеться до Риму й там охреститься, а це ніяк не вийде нам на користь.

І так вкінці намовили царівну Ганну, що вона згодилася їхати в Корсунь.

Надійшов день відїзду. Царівна Ганна пращається з братами та з родиною й заливається слізми.

— Як у полон іду, — каже — краще б мені гут умерти!

І сказав їй на те цар Василь:

— Подумай, сестро, над тим, що тобою Бог наверне руську землю в покаяння, а грецьку землю вирятуєш від лютої війни. Чиж не бачиш, кілько зла створили русичі грекам? А як вони стануть християнами, то будуть під грецьким впливом і будуть нам помагати проти наших ворогів.

І так ледви заспокоїли її. Царівна Ганна вийшла на корабель і тут ще з плачем пращалася з родиною. Разом з царівною їхало духовенство та високі державні достойники.

І поплив корабель до Корсуня.

Корсуняни знали вже, що має приїхати царівна Ганна з духовенством, тож, як тільки здалека побачили, що наближається корабель із царським стягом, юрбою подалися до пристані, щоб повітати її.

І як царівна вийшла з корабля в супроводі світських достойників і духовенства, привітали її голосними радісними окликами:

— Слава, слава царівні Ганні!

Князь Володимир не міг вийти на стрічу своїй судженій, бо саме тоді занедужав на очі, так.

що зовсім не бачив. Вислав за себе дядька Добриню з почотом і цей виправдував князя перед царівною.

— Князь Володимир вельми жаліє, що не може сам вийти привітати тебе, достойна царівно, бо зовсім не батьх на очі. Занедужав тут уже в Корсуні — говорив Добриня, який знав грецьку мову.

А царівна відповіла на те:

— Перекажіть князеві від мене: „Коли бажаєш позбутися недуги очей, то мерщій охрестися! Колиж не охрестишся — не позбудешся вже її ніяк“

Серед радісних окликів провів наряд царівну аж у палату призначену для неї. Палата царівни стояла при агорі, за церквою св. Василія, що стояла по середині агори. Палата князя Володимира стояла теж побіч тієї церкви.

Коли Добриня переказав князеві Володимирові те, що сказала царівна Ганна про його недугу очей, закликав князь:

— Коли воно справдиться — то дійсно великий є Бог християн!

І покликав до себе корсунського єпископа та заявив йому:

— Хочу, щоб ти охрестив мене!

— Спасенна твоя постанова, великий княже, але знай, що не можу охрестити тебе, поки не впевнюся, що ти знаєш добре основи християнської віри.

Князь Володимир відповів йому на те:

— Малим хлопцем слухав я наук про христі-

янського Бога, які давала мені й моїм братам моя бабуня, княгиня Ольга, що охрестилася в Царгороді. Правда, я тоді був дуже малий і мало розумів із цього, що говорила мені бабуня, а потім і те, що зрозумів, затерлося в моїй пам'яті. Але ти знаєш, що в нас в Києві є вже доволі християн і мають свою церкву та священників. І священник тієї церкви Григорій, на мою просьбу, подавав мені науки правд християнської віри. Одначе питай мене то пересвідчися, чи я вже можу охреститися.

І єпископ дав князеві кілька питань, а князь Володимир відповів на них так, що єпископ був вповні вдоволений.

— Можеш уже хреститися, княже! Визначи день, коли хочеш хреститися.

— Приготов усе, отче владико за тиждень від нині.

— Добре! — відповів єпископ і, розпрощавшись із князем, вийшов з палати.

Весь тиждень єпископ заходив щодня до князя та навчав його ще основніше Божого закону.

І надійшов день хрестин князя Володимира.

На вістку, що руський князь буде хреститися в церкві св. Василя, зібрався сливе весь Корсунь на агорі перед церквою.

— Бог сприяє нам! — говорив один сивий уже корсунянин. — Грозила нам загибля, а тепер поганський князь не тільки, що хреститься, а ще й жениться з грецькою царівною тай з ворога стане союзником наших царів.

— А такий союзник придасться нашим царям. Русичі, нарід воевничий і хоробрий. Не страшні будуть тепер нашій державі всі її вороги — говорив чорнявий муж. Разом із русичами переможемо усіх ворогів наших.

— Ніякий ворог навіть не зважиться тепер нападати на нашу державу — сказав перший.

— Кажуть, що сам єпископ хреститиме князя — завважив третій.

— А вжеж, що сам єпископ! — Цеж хрестять судженого нашої царівни! — вмішався в розмову начальник відділу війська, що берегло ладу на агорі.

А жіноцтво розмовляло про царівну Ганну.

— Я чула — говорила одна жінка — що царівна плакала дуже, як її царі висилали в Корсунь.

— А котра з нас не плакала, як ішла до шлюбу — завважила інша.

— Е, то не те — перебила їй перша. Вона плакала, що силою її віддають за невідомого їй зовсім варварського князя. Бо таки скажіть самі: не бачила, не знає його, а тут силою вяжуть її з ним на все життя.

— Ну й що таке? — сказала на це друга. Чи й у нас, звичайних людей, таке не буває? Батьки виберуть жениха, молода плаче, а потім живе з чоловіком щаслива. А в них, у царів і королів, то сливе завсіди так буває. Тут рішає звичайно добро й потреба держави. І наша царівна буде щаслива з цим князем, бо він і лицарський і гарний.

— Але все таки їхати в таку далеку, варварську країну — говорила дальше перша жінка.

— То й що? Мій чоловік їздить туди часто — вмшталася якась інша жінка — й казав, що це дуже гарна та багата країна.

Нараз пронеслися голоси:

— Іде вже князь, іде князь до церкви!

Всі люди звернули туди, куди йшов князь Володимир із почотом. Князя, що не бачив на очі, провадив попід руку тисяцький Добриня.

— І царівну несуть, і царівну! — почувлися оклики

Незабаром показалася лектика, що її несли чотири отроки з царівниного почоту.

Впровадили князя в церкву. Висіла й царівна Ганна з лектики та увійшла теж туди. За ними ввійшли в церкву різні достойники й їх жінки.

Почався обряд хрещення. З хорів і з крилоса залунав спів. Хрестив князя Володимира корсунський єпископ з великим почотом духовенства. Коли єпископ поклав руку на голову князя Володимира та став виголошувати приписані слова, закликав князь Володимир втішно:

— Я бачу, я бачу!

— Чудо, чудо! — пронісся церквою шепіт — князь прозрів!

А князь Володимир зложив руки на грудях і закликав голосно:

— Тепер пізнав я Бога правдивого!

Люди з княжого почоту, що ще були поганями, на вид цього чуда, кликали й собі:

— І ми пізнали правдивого Бсга, й хочемо також хреститися! Навіть дядько князя Володимира, Добриня, що ще до недавна був завзятим поганином, заявив прилюдно:

— І я охрещуся!

Князь Володимир радів у душі, що ввесь його почот і вся дружина стануть добровільно християнами.

По хрещенні став князь Володимир приготвляти все до свого вінчання з царівною Ганною.

Вінчання відбулося ще величавіше як хрещення князя. Царівна Ганна вже не плакала, не тужила, бо після чуда в церкві бачила в цьому Божу волю й завважала теж, що люди з почоту князя Володимира відносяться до неї з великою пошаною та любовю.

В часі весільного пиру заявив князь Володимир, що на цьому місці, де корсуняни наносили були землю з його насипу, побудує церкву.

І справді зараз по весіллі запросив до себе корсунського єпископа та передав йому гроші на будову церкви, кажучи:

— Колиб цих грошей було замало, то я ще додаю!

Раділи корсуняни такою щедротою лицарського князя русичів, який не лиш, що прийняв хрест та споріднився з їхніми царями, але так гарно та дбайливо віднісся до їх города. Тому в дні відїзду князя Володимира і царівни Ганни сливе ввесь Корсунь подався до пристані, щоб попрощати його.

— Слава, слава щедрому князеві русичів! —
і омоніли голоси непроглядної юрби на однім місці.

— Слава непереможному лицареві і великому
войовникові! — лунали радісні оклики корсунян на іншому місці.

Князь Володимир стояв зо своєю дружиною на гарно прибраному судні і дякував усім приязно рухами рук і голови.

І рушив кораблем у дорогу до Києва. За благословенням єпископа забрав князь теж і мощі³⁰⁾ св. Климентія³¹⁾ й ученика його Тива та різні церковні посуди й ікони. Все це було призначене на прикрасу церкви, що її порішив Володимир будувати в Києві. А Корсунь звернув грецьким царям, як віно за царівну Ганну.

Поїхало з князем і багато корсунських священників, а також Настас, що поміг князеві зайняти Корсунь.

---

6. ХРЕЩЕННЯ КИЯН.

Друга частина весілля відбулася в Києві. Гей, весілля ж то було, весілля! Як Київ Києвом — то ще такого весілля не бачив, не затамив. Повних два тижні пирував й веселився ввесь город із пригородами всіми. Княжі тивуни⁰²) вивозили на київські майдани та в пригороди: велитенські короваї, м'ясива всякі, різні овочі, солодощі, мід у бочках, пиво в глеках глиняних та гостили всіх. Ідж і пий, що воля й кільки воля! Хто не міг випити з якоїсь причини на майдані, тим завозили їду й нашитки до хат. Гудці грали на цитрах, арфах і лірах, а молодь танцювала. Сміхи, співи, забави тревали від ранку ле пізна в ніч, а то й усю ніч.

Ті, що були з князем у Корсуні, оповідають всяку всячину й про военні пригоди й про хрещення князя Володимира та про чудо в церкві, а всі інші слухають, міркують. І щораз більше таких, що хвалять християнську віру, а щораз менше таких, що боронять старої поганської віри.

А князь із митрополитом, присланим уже з Царгорода та з єпископами і духовенством, раду радить: якби то охрестити насамперед усіх поган у Києві.

— Якби то зробити? — питається князь Во-

Володимир, щоб скоро вже не було в Києві нідногò поганина.

І каже князеві митрополит:

— Що в нашій силі, це зробимо! Є в нас священники, що знають словянську мову. Вони будуть скликати киян і голосити їм правди християнської віри. В кого будуть уха відчинені й серце готове на прийняття святих слів, той стане в ряди дітей Божих. Хтож буде глухий на ці науки, то вже дарма — тому відчинені будуть пекольні ворота.

Але князь Володимир сказав:

— Одначе я хочу, щоб усі мої піддані стали дітьми Божими!

— Будемо молитися про це, — сказав митрополит — щоб Бог просвітив усіх незрячих духом...

Тут один із єпископів завважив:

— Княже, ти вже християнин, а поганські ідоли, що їх придумав диявол на погубу людського роду, ще стоять біля твого терему.

Князь зірвався з місця й закликав:

— Ах, правда! Я негайно дам приказ знищити їх!

Нате заявив митрополит:

— Княже, не так зараз! Ми й те дерево й каміння, що їм поклонявся й іще поклоняється твій нарід, використаємо на закріплення правдивої віри. Знищити їх мусиш, одначе прилюдно, так щоб увесь нарід бачив це й навіть переконався, що це ніякі боги, тільки німе, безсильне дерево. Треба цих ідолів звалити й виставити на поругу, а потім знищити вогнем. Тоді всі пізнають, що вони не

богам поклонялися, тільки німому дереву й ка-мінню.

— Добре, я зроблю так!

І покликав до себе начальника gridнів Ру-альфа та наказав йому, щоб на другий день скли-кав нарід перед горб, що на ньому стоять ідоли.

— А як уже нарід зійдеться — казав йому князь Володимир — усіх менших богів звалиш. порубаєш, і знищиш вогнем, а Перуна велиш при-вязати коневі до хвоста та гнати коня з ним аж до Дніпра, а при тому бити увесь час Перуна ки-ями. А потім відв'язати Перуна й пустити на Дні-прові хвилі.

Вскорі вістка про цей княжий наказ проді-сталася до поганських жерців. І вони вийшли на вулиці Києва та стали кликати:

— Кияни! Ви сидите спокійно по домах ва-ших, а князь Володимир, що вирікся старих богів наших, страшне діло розпочав! Він велів усіх б-гів, що їх сам поставив на горбі біля княжого те-рему, звалити й одних порубати топорами, а ін-ших спалити вогнем. А вже найгірше діло затіяв із нашим найвищим богом Перуном. Грізного й могутнього бога Перуна велить він прив'язати на сором і поругу коневі до хвоста та волочити його так по Києві. Люди, спішіть рятувати Перуна, а то Перун важко покарає вас, кине громами та спа-лить увесь Київ!

Але кияни здебільша байдуже слухали по-гроз і закликів поганських жерців. Були й такі, що говорили:

— Наш князь знає, що робить. А зрештою, коли Перун грізний і могутній, то нехай не дасть себе на поругу!

Коли рано биричі³³) кликали нарід на гору з поганськими ідолами, нарід ішов туди з цікавості, а не щоб боронити ідолів.

Як тільки нарід зібрався, Руальф велів рубати топорами богів. І повалилися ідоли додолу, тільки Перун ще стояв.

Потім отроки скинули порубаних ідолів на купу й підпалили. Бухнуло полум'я й ідоли загоріли ясним полум'ям. А Руальф говорив:

— Бачите, люди, кому ви поклонялися! Це звичайне дерево, що горить і тільки попіл з нього лишиться. Те саме буде із Перуном, але ми приготуємо для нього що інше. Отроки, приведіть коня!

Отроки привели коня. Руальф велів прив'язати Перуна коневі до хвоста.

Тут надбіг Перунів жрець Боримір:

— Люди, кияни, не дайте насміхатися над нашим богом Перуном, не дайте зневажати його! Зачув це Руальф і сказав до жерця:

— Жерче, коли твій Перун — бог, то він сам не дасть себе на поругу. Але я тобі кажу, що це звичайне дерево!

І покликав Руальф дванацять отроків і сказав їм:

— Ідіть за конем і бийте ідола палицями!

Пустили коня, а кінь, що бажав увільнитися від тягару, гнав від терему Боричевим уїздом. Два-

надцять отроків бігло за ним та било Перуна киями. І ніхто не пробував боронити його. Тільки гурт старих жінок ішов за Перуном і заводив, як по мерцеві.

— Ой, Перуне, Перуне, не карай нас, ми тому не винні. Перуне, боронися і не дай знущатися так над собою...

— А Руальф говорив знову:

— Бачите, кияни! Ви були темні й почитали цього ідола, цей кусень дерева, як бога! А ось ці отроки б'ють його киями, а він не борониться й не карає їх, бо не може. Це колода дерева!

А кінь гнав і гнав, а отроки били й били його з усіх сил киями.

Аж добіг кінь до Дніпра. Тут отроки відв'язали Перуна й пустили його на плесо ріки.

На приказ Руальфа отроки сіли в судно за Перуном. Як Перун причалював до берега то відштовхували його веслами й він плыв дальше. Аж коли минув так пороги, залишили його. За порогами викинула його вода на піскову косу на Дніпрі й тому ще довго потім звали цю косу „Перуновою“

А священники й черці по майданах і вулицях Києва проповідували слово Боже. Люди збиралися довкола та слухали пильно й уважно. І щораз більше розуміли, що їх поганська віра неправдива, а правдива тільки віра в одного Бога, що створив увесь світ і тим світом кермує. Вже багато жерців схильвалося до християнства. Про одного молодого жерця знали всі, що він заходить до священника церкви св. Іллі, о. Григорія й там навчається основно Божого закону.

І небавом почули його на вулицях Києва, як він проповідував Христову науку.

Це ще більше зєднювало людей для християнської віри, ще більше закріплювало переконання, що християнська віра одиноко правдива.

— Коли вже жерці пристають до християн і проповідують християнську науку, то видно, що

християнський Бог правдивий і могутній! — говорили люди заєдно.

Так пройшов травень, червень, липень. В останній день липня появились знову биричі на вулицях города та кликали:

— Кияни, князь Володимир голосить: „Завтра вранці приходіть усі на ріку! Хто завтра не прийде туди, чи багатий, чи вбогий, чи прошак він чи раб — буде мені противний!“

А люди допитувалися в биричів, чого мають туди йти, що там буде.

І відповідали биричі:

— Князь бажає, щоб увесь його нарід став християнський. Будуть вас християнські священники хрестити водою Дніпровою й надавтимуть вам християнські імена.

Коли люди почули таке — говорили:

— Колиб християнська віра не була добра, не булиб її прийняли князь і бояри!

І вранці, в середу, дня 1. серпня 988 року, нарід юрбою спішив над ріку. Коли вже велика юрба заповнила Дніпровий беріг, вийшли священники й говорили людям про Тайну Хрещення. Говорили про первородний гріх перших людей, Адама і Еви, про Ісуса Христа, що зійшов із неба, щоб спасти рід людський від цього гріха та що св. Хрещенням обмиваємося з цього гріха. Небаром появился й митрополит з єпископами і почотом духовенства, а за ними князь Володимир із княгинєю Анною та зо своїм почотом. Князь і княгиня були зодяжені в гарні одяги на візантійський лад.

Почалося насамперед водосвяття. Митрополит з єпископами освячував серед молитов і співів воду в Дніпрі. По водосвятті митрополит промовив до народу:

— Кияни! Оце освятили ми воду Дніпра водою зо святої ріки Йордану. А свята ця ріка тому, бо в ній хрестився сам Господь Бог наш, Ісус Христос і над цією рікою об'явився Бог наш, Ісус Христос і над цією рікою об'явився Бог у Тройці пресвятій. Своїм хрещенням установив Христос Тайну Хрещення для нас усіх. І ваш князь, що дбає не тільки про ваше тілесне добро, але й про душі ваші, хоче, щоб ви сьогодні очистилися св. Хрещенням від первородного гріха та стали дітьми Божими. Тож входіть у ріку — окремо жінки, окремо чоловіки !

І входили люди в ріку та стояли в воді, одні по шию, інші по груди, а діти при березі по груди. Маленьких дітей держали матері й батьки на руках. Священники стояли здовж на березі й голосно читали молитви.

Кожний священник надавав одно ім'я всім киянам, що стояли в ріці напроти нього.

Один священник хрестив: „Хреститься раби божі на ім'я Василь; інші Петро, Іван, і т. д. Священники, що хрестили жінок голосили: „Хреститься рабині божі на ім'я Марія; інші: Ірина, Олена і т. д.

Неслися молитви та співи здовж ріки, а на лицях усіх людей малювалася радість. А на небі сяло сонце так ясно, так дуже ясно, як рідко. А все небо було чисте, чистісеньке, ні хмариночки

на ньому не видно, тільки ясна синява простяглася над Дніпром і над Києвом, городом благословенним. А на землі царила тиша, ніде вітру навіть не чути — тільки спів і молитви линуть до

неба. Здавалося, що все небо й земля радіють, що тільки душ еднається у вірі Христовій.

А князь Володимир підніс руки до неба і молвився:

— Боже! Ти, що сотворив небо й землю, глянь на нових людей і дай їм, Господи, побачити Тебе, правдивого Бога, як бачили Тебе християнські країни. Закріпи в них віру правдиву й незмінну й мені поможи на супротивного ворога, щоб надіючись на Тебе, переміг я його хитрощі, та підступи його...

Скінчився обряд хрещення. Люди швидко зодягалися та помало стали розходитися, вдоволені та щасливі, піднесені на душі, з надією на нове краще життя.

А митрополит сказав до князя Володимира:

— В цей день, що його створив Господь, радіймо і веселімся в ньому. Княже, поки на землі житиме твій нарід, поти буде пам'ятний і радісний день 1. серпня.

І справді від цього великого дня ввесь Київ мов відродився, помолодів тай почав нове, зовсім нове життя.

І всі хвалили, славили й величали мудрого й розумного князя свого, а співці оспівували по прилюдних місцях хрещення киян і славу князя Володимира — якого звали „Ясним Сонечком“.

Так сповнилося пророцтво св. Андрея Первозванного, виголошене колись на київських горах, що: „засієє на цих горах благодать Господня“.

І станув над Дніпром хрест, який своїми могутніми раменами обняв і зєдинив усі землі русичів хоробрих.

КІНЕЦЬ.

ПОЯСНЕННЯ:

¹⁾ Камські болгари — фінське плем'я, що жило над ріками Камою і Волгою. В часах Володимира Великого були вони магометанами.

²⁾ Луда — зверхній одяг, подібний до мантилі, який носили варяги поверх зброї.

³⁾ Сапоги — повстяні чоботи, різної краски, найчастіше зеленої і червоної.

⁴⁾ Колодники — воєнні бранці, яких заковували звичайно в дерев'яні колоди або диби.

⁵⁾ Теліга — віз на 2 колесах.

⁶⁾ Гридниця — кімната в княжому теремі, де пробували гридні, це є вояки, що становили княжу прибічну сторожу.

⁷⁾ Отрок — паж, хлопець до двірських послуг.

⁸⁾ Тяжа — судова справа; тяжební — люди, що позивалися в суді.

⁹⁾ Видоки — свідки судові, що бачили навіч злочин.

¹⁰⁾ Послухи — свідки, які тільки чули про якусь справу.

¹¹⁾ Бохмічі — магометани; Бохмет — так називали Магомета після староруської вимови.

¹²⁾ Лапотники — люди, що ходять у личаках або лаптях, як прим. Поліщуки.

¹³⁾ Ідол — дерев'яна або кам'яна статуя поганського божка.

¹⁴⁾ Магомет — основник Ісламу (турецької віри). Жив у роках 570—652 по Хр. Був родом із міста Мекки в Арабії.

Як купець, зазнайомився з різними вірами, а передусім з християнською та жидівською й запозичивши багато

наук з цих двох вір, придумав нову віру, яка від нього зветься — магометанською вірою. Проповідував свою науку спершу в Мещі, а що тут найшов багато противників, то мусів в році 622 утікати з Мекки до Медіни, де найшов багато прихильників для своєї науки і з ними здобув Мекку, а відтак усю Арабію. Його наслідники — каліфи — поширили іслам на цілім Сході. Одним з найславніших каліфів був Гарун-аль-Рашід з Багдаду.

¹⁵⁾ Равві — (єврейське слово) учитель, що навчає правд з Письма Святого.

¹⁶⁾ Киновар — рід червоної краски, уживаної в середніх віках до малюнків на пергамінах; цю краску звемо тепер — цинобер.

¹⁷⁾ Солунь — грецька пристань на північно-західньому побережжі Егейського моря (Сальонікі або Тесальонікі). В Солуні жило багато словян і св. Кирило та Методій уже з малечку знали словянську мову, бо видно мусіли бути споріднені з якимось словянським родом у тому місті. Здається, що їх мати була словянкою.

¹⁸⁾ Св. Кирило і Методій — два брати, з роду греки, що походили з Солуня і народилися около 820 року по Хр. Проповідували вони християнську віру хозарам, болгарам, а відтак у Велико-Моравській державі князя Коцела. Проти них виступило німецьке духовенство й вони подалися в Рим, щоби виправдатися перед папою. Тодішній папа Адріян II. одобрив словянське богослуження та висвятив обох цих братів на єпископів.

Св. Кирило, що був слабого здоровля, лишився в Римі й тут помер 869 року, а його брат св. Методій працював далше на Моравії. В році 879 вибрався він вдруге до Риму для оправдання. Обидва брати придумали перше словянське письмо, яке донині зветься: кирилицею та перекладали на словянську мову Євангеліє і Псалтир.

¹⁹⁾ Моравія — країна в сточищі ріки Морави. До X. століття належала вона до Велико-Моравського князівства, а по його розвалі до чеського королівства, аж до часу битви під Білою горою в 1520 році. Від 1526 до 1918 року до Австрії, а від 1918 року до Чехословаччини. Столицею Моравії є місто Берно.

²⁰⁾ Кормитель — високий урядовець, що займався вихованням княжих синів.

²¹⁾ Церква св. Софії — найкраща і найбільша церква в давньому Царгороді, збудована візантійським цісарем Юстиніаном, а в році 1453, по здобуттю Царгорода турками, перемінена на мечет, який досі існує в Константинополі.

На її зразок побудував князь Ярослав Мудрий таку саму церкву в Києві.

²²⁾ Крилос — підвищене місце в церкві, призначене для духовних.

²³⁾ Патріарх — найстарший єпископ у грецькій Церкві.

²⁴⁾ Перун — словянський бог громів, найстарший бог Киян.

²⁵⁾ Стрибог — бог вітру у словян.

²⁶⁾ Морена — богиня смерті та зими.

²⁷⁾ Корсунь (по грецьки: Херсонес) — грецька колонія на Кримі, що була важним осередком у взаєминах з Україною.

²⁸⁾ Сварог — словянський бог огню.

²⁹⁾ Агора (грецьке слово) — ринок.

³⁰⁾ Мощі — останки померших святих угодників (їх кости, шати, тощо).

³¹⁾ Св. Климентій — римський папа, зчерги третього папа по св. Петрі. Помер мученичою смертю в Корсуні. Його то мощі і його ученика Тива, перевіз був кн. Володимир у Київ і зложив у Десятинній церкві, яку побудував.

³²⁾ Тивун — княжий слуга, що з доручення князя сповняв деякі державні чинности, як прим. виконував князі присуди.

³³⁾ Бирич — княжий післанець, що оповіщував княжі розпорядки і прикази, збирав податки.

